

**Újabban, negyvenévesen** egyre inkább érzem, hogy hazatérek, közeledek valami otthonossághoz. Tudom, hogy ezen az újonnan megtalált helyen nem egy puha fotel vár, inkább olyan érzések jelzik határait, töltik meg a benne-létet, mint amikor felkapaszkodunk a visegrádi gerincre, és csak nézünk a szélfúttá alkonyatba, a Dunakanyarban végig felfelé, vagy amikor télen biciklizünk hazafelé a sejtelmes, holdfényes, tágas egú dunabogdányi síkon. Egyre inkább eltölt a bizonyosság, hogy jó, ami van. Kicsit ujjongok, kicsit sírook, szorongok, közben festem a képeket, amelyeket láthatnak tőlem.

Szerintem sokkal jobbak, mint régebben.

Voltam persze lánglelkű forradalmár, volt, hogy a részvétben próbáltam festői eszközeimmel feloldódni, buzgott bennem a lélek nagy forrása, nagy indulatok hullámainak hátán hánykolódtam. Visszatekintve sokszor magam is megdöbbenek, mennyire idegen mindaz, ami régebben inspirált, ami valóságnak tűnt. Kellott, persze, hogy ezt az utat bejárjam, de már nagyon messzire jutottam, úgy érzem (ugyanakkor azt is tudom, hogy valójában egy tapodtat sem mozdultam, hiszen valószínűleg csupán a születésem előtti ő5-állapotomba szeretnék visszajutni).

Régebben csak figurális képeket festettem, csak az emberi alakok és kapcsolataik érdekeltek, a portré, amelylyel valamit megfoghatok valakiből; mára azonban feltárult előttem a táj. Feloldódom a sejtelmekben, amelyeket a tobzóó vagy elmosóó formákban érzek, az egymásba tűnő színek, foltok rezdülései inspirálnak. Ezekbe merülnek bele az alakok, így lehet sokkal több vagy mélyebb minden, úgy érzem, mindig is ez hiányzott a képeimről, és nem értem, hogy nem vettem mindezt észre.

Vége látom a tájat, néha-néha már túl tudok lépni a puszta mimézisen, és ha sikerül, boldog vagyok.

*Nyakas Attila*